

væsentligt Spørgsmaal i denne Sag. Man overlader her hovedsagelig Boets Bestyrelse til Kurator, og forsaavidt man kan forstaa Lovforslaget, skal Skifteretten slet ikke have Penge i Kassen for Boet, men de skulle nu flyttes fra Skifteretten til Kurator. Jeg siger: Velan, lad gaa, hvad der staar i Motiverne, at Kurator nu bliver Kreditors Besuldmægtigede og ikke længere, som hidtil, er Skifterettens, men man skal da heller ikke stille ham med hans Kassebog under Kreditorudvalget og Skifteretten. Der staar nemlig, at baade Kreditorudvalget og Skifteretten skulle kontrollere Kassebogen, uden at der fastsættes noget Ansvar for dem, som undlade at kontrollere den. Dersom Forslaget rent og bart lod Kreditorerne ansætte Kurator, var det jo deres egen Sag, om de toge en Mand til deres Besuldmægtigede, som fik Kassebøger, men saaledes er Forholdet ikke. Lovforslaget tillader Skifteforvalterne at underkjennde Kuratorvalget af Kreditorerne, og det overlader til Skifteforvalterne at bestemme den Sikkerhed, som Kurator skal stille, eller om han overhovedet skal stille Sikkerhed; dette kan ogsaa blive afgjort af Skifteretten. Naar man altsaa ikke lader Kreditorerne ubetinget bestemme Kurator, og ubetinget bestemme den Sikkerhed, han skal stille, tror jeg heller ikke, man kan fritage Skifteretten og Kreditorudvalget for Ansvar, hvis der er Kassebøger, og navnlig, hvis de have undladt, hvad der paaligger dem med Hensyn til Kassebøgernes Eftersyn. — Der findes i Lovforslaget nogle Bestemmelser, som ligeledes ere splinternye i vor Lovgivning, saasom Bestemmelsen om tvungen Afkøbt, om at en Fallent kan faae sit Bo ekstraderet, naar han er enig med Flertallet af Kreditorerne. Jeg tror, at denne Bestemmelse kan være meget hensigtsmæssig, ja, at den er nødvendig, og i saa Henseende skal jeg meget gjerne tiltræde Forslaget; men jeg maa dog sige, at det forekommer mig, der bør staa et Minimum af Dividende, der skal betales af Fallenten. Jeg tror ikke, det er fuldkommen billigt, at

man siger, at, naar to Trediedele af Kreditorerne ere enige, og naar disse Kreditorer ere Zhænderhavere af tre Fjerdedele af de anmeldte Summer, skal Afkøbt være tilstedelig, men jeg tror, at der tillige maa staa et Procentantal, mindst 50 pCt. eller lignende; dog herpaa skal jeg ikke videre indlade mig, da jeg i Hovedsagen er enig i det Stykke. Dertimod er der en anden Bestemmelse, som jeg finder uheldig; det er nemlig den, at Proklamaet ikke længere affjærer Fordringens Anmeldelse. For dem, der have havt med Boer at gjøre, tror jeg, det vil staa klart, at Noget af det Første, man skal vide, inden man kan faae Boet ekstraderet, eller inden man kan afgive nogen endelig Betænkning over Status, er, hvor mange Fordringer der er, og, naar der skal være god og hurtig Skiftebehandling, kan det ikke gaa an at lade den ene Kreditor komme drattende efter den anden med sine Fordringer. Der er i Detail-Henseende flere Forhold, hvorpaa denne Bestemmelse om, at Proklamaet ikke længere skal affjære Fordringens Retmæssighed, vil faae en væsentlig Indflydelse; men vi ere jo her ved den almindelige Behandling, og dem skal jeg derfor forbigaa. — Jeg tror, at dette Lovforslags Ufuldkommenheder for en Del hidrøre fra, at man væsentlig har villet gjøre det til en Handelsfallitlov; men vore Forhold ere af den Bestaaffenhed, at man ikke kan have to Fallitlove, og derfor er man vistnok kommen ind paa at skrive forskjellige Lovregler, der gaa langt ud over, hvad der henhører til Konkursmaterien. Jeg tror, det vil være rettest at blive ved den Grundsætning, at vi kun skulle have een Konkurslov, og at man ikke skal lade Hensynet til Handelsstanden være det overveiende, hvorved Loven gjøres alt for streng imod de andre Klasser af Borgere. — Man har givet en udtrykkelig Regel om, at Skiftekommissarier ikke mere kunne bruges, men jeg maa sige, at alle de Boer, som i den sidste Menneskealder have været behandlede i og udenfor Kjøbenhavn, og som have været af nogen Betydning, ere blevne behandlede af